

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **A. M.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-128710-4/SO-2024 ze dne 16. 10. 2024,
o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.
- II. Žalobce je povinen do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, a to v kolcích na připojeném tiskopisu nebo na účet Krajského soudu v Plzni č. 3703-4321311/0710, variabilní symbol 3539003024.

Odůvodnění:

- Ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Dospělo k závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobci byla stanovena lhůta 35 dnů k vycestování z území ČR. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila.
- Součástí žaloby byl i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Důsledkem napadeného rozhodnutí je žalobce nucen vycestovat z území ČR, kde žije téměř 20 let se svou rodinou (manželkou, zletilou nezaopatřenou dcerou a dvěma nezletilými syny). Dcera má české státní občanství a ostatní členové rodiny mají upravený pobyt na území ČR. Nenahraditelnou újmu žalobce spatřoval v zásahu do soukromého a rodinného života celé rodiny. Dcera žalobce, jež je občankou ČR, závisí na žalobci co do výživy i emocionálních potřeb. Vlivem otcova opuštění ČR by k témuž byla nepřímo nucena dcera s českým státním občanstvím. To by kolidovalo s čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod zapovídajícím i nepřímé opuštění vlasti. Zásah do práv dcery by svou intenzitou odporoval čl. 21 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, poněvadž by byla omezována ve svém právu svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států EU. Zásah do práv by zaznamenaly také žalobcovy další dvě (tentokrát nezletilé) děti. S ohledem na jejich věk by žalobcovo vycestování pro ně znamenalo zásah v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ten zakotvil ohledy na nejlepší zájem dítěte. Dítě přitom potřebuje kontakt s oběma rodiči. Přiznání odkladného účinku by

pro žalobce znamenalo obnovení oprávnění pobývat na území ČR podle § 87y odst. 1 zákona o pobytu cizinců osvědčeného vízovým štítkem podle § 87y odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

3. Žalovaná s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě nesouhlasila. Dcera žalobce je již zletilá, není tedy nijak nucena opustit území ČR. Nepřiznáním odkladného účinku automaticky nemusí dojít k rozdělení rodiny. Pokud si žalobce upraví svůj pobyt na území ČR jinak, může zde nadále realizovat svůj rodinný a soukromý život. Je pouze na rodinných příslušnících žalobce, jestli s ním vycestují ze země či nikoliv. V každém případě jsou finančně zabezpečeni.

Posouzení návrhu

4. O prakticky stejném návrhu žalobce v téže věci soud rozhodoval již dvakrát, a to usnesením č. j. 77 A 89/2021-176 ze dne 18. 5. 2022 a usnesením č. j. 55 A 48/2022-42 ze dne 25. 10. 2022. Protože se argumentace žalobce ani skutkové a právní poměry nezměnily, není důvod rozhodnout jinak.
5. Soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) stanoví v § 73 odst. 2 dvě podmínky, které musí být současně splněny k tomu, aby bylo možné přiznat žalobě odkladný účinek: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; (2) přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Je na žalobci, aby tvrdil a osvědčil naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že by výkon nebo právní následky rozhodnutí pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Závisí na žalobci, zda specifikuje, v čem má újma spočívat, a aby takto tvrzené skutečnosti patřičně doložil. Rozpor přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, má tvrdit a osvědčovat žalovaná (srov. usnesení KS v Praze č. j. 45 A 4/2013-29 ze dne 6. 2. 2013, č. 2852/2013 Sb. NSS).
7. Žaloba zásadně nemá odkladný účinek, což platí i pro případy, kdy v řízení nemůže vzniknout újma jiným osobám (např. tam, kde žádné jiné osoby v řízení nevystupují). Hrozící újma proto nesmí být vzhledem k poměrům žalobce bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude též spíše tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žalobci vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Ads 99/2014-58 ze dne 1. 7. 2015, č. 3270/2015 Sb. NSS).

Vycestování jako následek napadeného rozhodnutí

8. V první řadě soud upozorňuje na to, že potenciální vycestování tvrzené žalobcem je obvyklým, typovým následkem naříkaného rozhodnutí. Samo o sobě to nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku, protože to nepředstavuje výjimečný případ újmy vymykající se z obecného režimu, se kterým zákon odkladný účinek nespojuje. Bylo tedy na žalobci, aby konkrétními skutkovými tvrzeními a důkazy osvědčil, že je jeho případ výjimečný. To žalobce neučinil.

9. Vedle toho pak n lze ztratit ze zřetele právní názor rozsudku č. j. 8 Azs 303/2019-49 ze dne 27. 10. 2021, č. 4281/2022 Sb. NSS V něm Nejvyšší správní soud dovodil, že *stanovení lhůty k vycestování a udělení výjezdního příkazu v kombinaci se zákonným příkazem vycestovat ve stanovené lhůtě z území státu nepředstavují „nucené vycestování“*. Výjezdní příkaz totiž opravňuje cizince přechodně pobývat na území České republiky po stanovenou dobu, přičemž tento pobyt má směřovat zejména k provedení neodkladných záležitostí a případnému následnému vycestování. *Stanovení lhůty k opuštění území státu* tak podle Nejvyššího správního soudu *není přímým zásahem do práv* rodiče a jeho dětí spočívajícím v jeho (jejich) nuceném vycestování z území České republiky. Z takového rozhodnutí lze „pouze“ dovodit, že pokud cizinec ve stanovené době nevycestuje a zároveň si svůj pobytový režim neupraví jinak, bude na území České republiky pobývat nelegálně. Tento právní náhled potvrdil i v rozsudku č. j. 7 Azs 269/2022-27 ze dne 8. 10. 2022.
10. Soud si je vědom toho, že tyto závěry Nejvyššího správního soudu se týkaly stanovení lhůty podle § 87f odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ten je však formulován prakticky stejně jako v nynější věci uplatněný § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
11. V tomto ohledu není určující, o jaký pobytový titul jde a jaké otázky podle hmotného práva jsou rozhodné (zda jde např. o cizince–občana třetí země, nebo cizince–rodinného příslušníka občana EU). Určující jsou typové účinky napadeného rozhodnutí. Jestliže stanovení lhůty k vycestování a udělení výjezdního příkazu v kombinaci se zákonným příkazem vycestovat ve stanovené lhůtě z území státu nepředstavují „nucené vycestování“ ve věcech ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, stěží lze tyto právní účinky posoudit zcela opačně v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. V obou případech jsou obsah (výrok) rozhodnutí i související právní povinnost cizince normovány shodně.
12. Možnost aplikace tohoto právního názoru na rozhodnutí o *předběžné úpravě poměrů* Nejvyšší správní soud nikde nevyloučil (ve věci sp. zn. 8 Azs 303/2019 sice přiznal odkladný účinek, jaké účinky má napadené rozhodnutí však výslovně neřešil). Obdobně tak zde platí výše uvedené: při posouzení otázek hmotného práva dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stanovení lhůty k vycestování a udělení výjezdního příkazu v kombinaci se zákonným příkazem vycestovat ve stanovené lhůtě z území státu nepředstavují „nucené vycestování“. Stěží lze tvrdit, že procesní účinek tohoto správního rozhodnutí je odlišný a „nucené vycestování“ představuje.
13. Ve světle výše uvedeného názoru rozsudku č. j. 8 Azs 303/2019-49 soud zaměřil svou pozornost na to, zda je žalobcem tvrzené vycestování v příčinné souvislosti s výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že příčinná souvislost není dána bez dalšího.
14. Rozsudek č. j. 8 Azs 303/2019-49 jednoznačně uvádí, že vycestování není následkem rozhodnutí o zrušení pobytového titulu. K vycestování je tak žalobce nucen až poté, co k nynějšímu rozhodnutí přistoupí další okolností – zejména, že si svůj pobytový režim neupraví jinak (srov. např. usnesení NSS č. j. 5 As 73/2011-100 ze dne 18. 8. 2011). Jinými slovy, zrušení pobytového titulu je potřebnou, ale ne dostačující příčinou nuceného vycestování; do řetězce událostí nezbytně musí přistoupit i události další. Z povahy věci pak napadené rozhodnutí samo o sobě nepůsobí žalobci aktuální újmu na rodinném a soukromém životu. Jestliže jeho bezprostředním následkem není vycestování žalobce, nemůže toto absentující vycestování způsobit rozdělení rodiny.

15. Důraz na *případnou* hrozbu vyhoštěním pak je pro posouzení věci zcela bez významu. Již samotné vycestování totiž představuje relevantní újmu, není třeba aby přistoupilo vyhoštění. To je navíc za současného stavu hypotetické, nikoliv reálné. Teprve pokud by žalobce osvědčil, že je právně nucen (povinen) opustit území státu a zároveň není schopen si upravit pobyt na území jinak, bylo by možné uvažovat o hrozbě sankce pro porušení této povinnosti. Za toho stavu tedy stále chybí příčinná souvislost mezi napadeným rozhodnutím a nuceným vycestováním ze země.
16. V souzeném případě by tak žalobce nad rámec existence napadeného rozhodnutí musel osvědčit i další okolnosti, které by vypovídaly o existenci nepřerušného řetězce mezi zrušením pobytového titulu a (aktuálním) donucením k vycestování. To však neučinil. Na výzvu soudu pouze sdělil, že splnil svoji povinnost uloženou mu napadeným rozhodnutím a z území ČR vycestoval. Žalobce tak nijak neosvědčil, že není schopen si upravit pobyt na území jinak. Za toho stavu soud návrhu nevyhověl.
17. Nedůvodná je většina argumentace žalobce odkazující se na potřebu soužití s dcerou, syny, manželkou, a související judikaturu k právům rodinných příslušníků občanů ČR a EU. K této argumentaci totiž žalobce neuplatnil žádná konkrétní tvrzení, ani nenabídl důkazy. Nelze tedy nijak dospět k závěru, že by vycestováním žalobce byla nucena k opuštění území ČR, potažmo EU jeho zletilá dcera. Fakticita nezbytného opuštění či alespoň nepřímý tlak k němu, popřípadě omezení uplatnění práv občana unie tak z ničeho neplynou. I zde může soud pouze zopakovat, že tato argumentace, založená na analogii s výjimečnými případy, musí být založena na zcela konkrétních a velmi vážných okolnostech konkrétního případu. Nelze ji tedy uplatnit paušálně (srov. rozsudky KS v Plzni č. j. 60 Az 24/2020-38 ze dne 18. 6. 2021, odst. 23–25, č. j. 17 A 60/2020-46 ze dne 21. 12. 2020, odst. 16–18).

Závěr

18. Žalobce neosvědčil, že mu ve světle závěrů rozsudku č. j. 8 Azs 303/2019-49 může vzniknout nebagatelní újma. Proto soud odkladný účinek žalobě nepřiznal.
19. Soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví činí 1 000 Kč (položka 20 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Povinnost zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 9 As 270/2023-21 ze dne 4. 6. 2024, č. 4616/2024 Sb. NSS, odst. 23).
20. Proto soud uložil žalobci povinnost zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku. Podle § 4 odst. 1 písm. h) *per analogiam* zákona o soudních poplatcích je žalobce povinen zaplatit poplatek ve stanovené lhůtě kolkovou známkou na připojeném tiskopisu nebo na účet Krajského soudu v Plzni č. 3703-4321311/0710, variabilní symbol 3539003024.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [104 odst. 2, 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 21. listopadu 2024

Mgr. Jan Šmakal v.r.

soudce